

ליקוטים וסיפורים נפלאים - תולדות

"אברהם הוליד את יצחק" (כה, יט)

אמרו חז"ל: "איזהו חכם, הרואה את הנולד" (תמיד לב, א).
מן הנולד, הבן, אפשר להכיר את האב.

(הרה"ק רבי בונם מפרשיסחא)

"ויעתר יצחק לה'" (כה, כא)

להלן סיפור מופלא המעובד מתוך 'באר הפרשה', ויש בו כדי
ללמדנו, כמה גדולה תפילה מעומק הלב הבוקעת את כל
הרקיעים ומשדדת כל מערכות תבל.

הסיפור מעשה נורא הוד, שהתרחש באמצע חודש חשוון תשע"ח.
ומעשה שהיה - כך היה: כשעה ומחצה לפני שקיעת החמה הובא
נפטר להר הזיתים.

כאשר הגיעו אנשי ה'חברא קדישא' כדי לקברו מצאו, שהעבריים
שחפרו את הקבר חפרו בטעות את החלקה המיועדת עבור אשת
הנפטר, ומקומה סמוך לאשה אחרת.

כמובן, ממצא זה עיכב את

קבורת האיש באותו מקום,

אולם לאור השעה

המאוחרת, לא יכלו אנשי

הח"ק להמתין לערביים,

שיחפרו את המקום

הראוי ונאלצו בעצמם

לחפור את המקום,

שיועד לאותו אדם

מלכתחילה והניחוהו

פנימה.

אחר ככלות הכל פנו

לספר את דבר המעשה

לבני הנפטר, שכפי מנהג

ירושלים לא ליוו את המת

כלל וכלל ולא ראו

בעיניהם את הנעשה.

כשמוע הבנים, כי כן היה,

ניתרו ממקומם

בהתפעלות והשתוממות

אדירה, וכה סיפרו: לפני

כשלושה חודשים חש

אבינו כי יומו קרב וכתב

את צוואתו ומסרה לנו.

אחר שהות מועטת ביקש

מאיתנו את הצוואה ברצותו להוסיף עליה עוד ציווי אחד: שרק

יהודים יראי שמים יכרו את קברו.

אנו הבנים אמרנו לו, כי 'כל המוסף גורע' כי בוודאי לא יקיימו בני

חברא קדישא את הבקשה הזו, שכן בקשה מעין זו לא נשמעה

אף מפי אדמו"רים ורבנים.

בצר לו פנה אבינו אליכם, אנשי חברא קדישא, ואף אתם עניתם

פה אחד, שמעולם לא נשמעה בקשה כזו, ואין בה כל עניין ואתם

מצטערים אבל לא מצאתם

לנוכח למלא את בקשתו. בראות

אבינו כי כך הם פני הדברים,

נענה ואמר: 'לא את בניי אבקש

ולא מאת אנשי הח"ק, אפנה

אל הקב"ה, שהוא 'אדון הכל'

ובידו עשות כרצונו, והחל

להתפלל על כך מעמקי לבו, שימלא בורא העולם את בקשתו,
והרי לכם כמה סיבב הקב"ה למלא משאלות לבו - אף שאין בזה
כל עניין, היות שביקש על כך בבכיות ומעומק ליבו!"

(פניני עין חמד)

"ויעקב איש תם יושב אהלים" (כה, כז)

ההגדרה של יעקב היא 'יושב אהלים', זהו השם תואר' שלו.
מהותו של 'אהל' הוא להגן על הדרים בתוכו ממה שקורה בחוץ
ולתת אפשרות להתרכז בעשייה שבתוכו. וכך הם אוהלי תורה,
מגינים מהרחוב על כל סערותיו, ונותנים ישוב הדעת להתרכז
בלימוד התורה וקיום המצוות.

כידוע, הגאון רבי חיים פנחס שיינברג זצ"ל היה דבוק בתורה
הקדושה כל ימי חייו, וכשם שכל רגע של לימוד תורה היה אצלו
מדוקדק, כך כל רגע של ביטול תורה היה אצלו האסון הגדול
ביותר.

מסיבה זו לא הרשה לעניים

וגבאי צדקה שהגיעו

לישיבתו, להסתובב

בבית המדרש לאסוף

כסף.

כשהיה רואה גבאי צדקה

שנכנס לאסוף בבית

המדרש הוא נחרד

מהמחשבה שהולך

עכשיו להיות ביטול תורה

- ולו לרגע קט - לכל

מאות בני הישיבה, בעיני

רוחו ראה ביטול תורה

מייד של כל יושבי בתי

המדרש, שכן גם אם

יגרם לכל אחד ביטול של

שניות אחדות, הלא יחד

זה כבר ביטול תורה גדול.

לכן ניגש ואמר להם

בעדינות אך בנחרצות

שאינו מרשה לאסוף

באמצע הסדר, ומי

שמעונן בזה שיגיע

בשעות בין הסדרים או

כאשר יוצאים מהסדר.

הוא היה מלווה אותם עד מחוץ לישיבה, ולפעמים אף כברת דרך

נוספת, כדי להיות בטוח שהאברכים והבחורים לא יופרעו

משקידתם.

פעם אמר לו מישוהו, שפלוגי ת"ח גדול ומורה הוראה מפורסם,

הביע תמיהה על הנהגה זו שלא מרשים לאסוף צדקה בתוך סדרי

הישיבה. אמר רבינו לזה שסיפר לו על כך, שישאל את אותו

תלמיד חכם, האם הוא מסכים שיבואו לביתו בכל יום לאסוף

צדקה בשעה שתים לפנות

בוקר.

הלה לא הבין את הקשר, נענה

רבינו ואמר: "כל אחד מבין

שאמצע הלילה זו אינה השעה

המתאימה לבקש צדקה, האם

"ויתן לך האלוקים" (כז, כח)

יתן ויחזור ויתן (רש"י).

פעם אחת דיברו לפני האדמו"ר בעל 'שיח יעקב יוסף'
מספינקא על דרכם של צדיקים מסוימים, כמו ה"דברי
חיים" מצאנז וה'אמרי יוסף' מספינקא, שכל סכום כסף
שהיה מגיע לידיהם - מיד היו מפזרים אותו לצורכי
צדקה, ולא השאירו דבר לצורכי הבית.

חייך הרה"ק ואמר: "לכן יצחק בירך את יעקב בנוסח
'ויתן לך האלוקים', ופירש רש"י: 'יתן ויחזור ויתן'. כי
לצדיקים כאלה לא די שנותנים להם שפע פעם אחת,
שהרי מיד הם מפזרים אותו לעניים ולנוזקים.

בעבורם צריך שיהיה 'יתן ויחזור ויתן' - שבכל יום
יתנו להם מחדש לצורכי צדקה, כי מה שניתן אתמול
כבר חולק ואיננו עוד".

(שיחת השבוע)

לעי"נ הרה"צ

ר' פנחס בן ר' בנימין בינוש

רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

ליקוטים וסיפורים נפלאים - תולדות

לסוף ארבע שנים מהנישואין, תכף ביום האחרון, נפטר הרבי
מבארדיטשוב, ונתבררו דבריו.

**"עשה לי מטעמים כאשר אהבתי והביאה לי
ואכלה בעבור תברוך נפשי בטום אמות"
(כז, ג-ד)**

יצחק אבינו אומר לעשו, שבשביל לקבל את הברכה הוא צריך
לטרות, צריך להביא לו אוכל.

מסביר בעל הרבינו בחיי: ומה שביקש מטעמים לשמחת הנפש,
ולא ביקש כינור לנגן כמנהג הנביאים, מפני שהיה עתיד לברכו
בדברים גופניים – טל השמים, שמני הארץ ורוב דגן ותירוש, ועל
כן רצה שתהיה סיבת השמחה, מאכל ממין הדבר שהוא רוצה
לברכו בו.

והנה זה דוגמת מה שאמרו חז"ל (ראש השנה טז, א) - מפני מה
אמרה תורה הביאו עומר בפסח מפני שהפסח זמן תבואה הוא.
אמר הקב"ה הביאו לפני עומר בפסח כדי שתתברך לכם תבואה
שבשדות, ומפני מה אמרה תורה הביאו שתי הלחם בעצרת? מפני
שעצרת זמן פירות האילן הוא, אמר הקב"ה, הביאו לפני שתי
הלחם בעצרת כדי שיתברכו לכם פירות האילן. ומפני מה אמרה
תורה נסכו מים בחג? אמר הקדוש ברוך הוא נסכו לפני מים בחג
כדי שיתברכו לכם גשמי שנה.

הכל במידה כנגד מידה, כדי שתחול הברכה על אותו המין.
אמר יצחק אבינו - אם הייתי רוצה לברך אותו שיהיה גדול הדור...
הברכה הזאת לא מתאימה לעשו... בשביל לברך אותו שיהיה גדול
הדור, אני לא צריך אוכל, אני יכל לברך אותו גם בלי זה... אבל היות
והברכה שאני הולך לברך אותו היא ברכה גופנית, אז צריך לתת
כמו כביכול אצל הקב"ה - נסכו לי מים בחג, כדי שיתברכו גשמי
שנה, אז אתה תביא לי מטעמים ואברך אותך במטעמים.
(ברוך שאמר)

"והייתי בעיניו כמתעתע" (כז, יב)

כ"ק האדמו"ר רבי יחזקאל משינאווא זצ"ל ידוע היה בגודל
דבקו באמת.

פעם בא אליו רב אחד וביקש ממנו מכתב המלצה, שיהיה בעזרו
באיזה ענין.

ביקש הרבי לכתוב וישב נבוך, אם ימעת בתואריו של אותו הרב,
הרי יעורר בכך את רוגזם של חסידיו ומעריציו, אם יפריז בהם
יחטא בשקר.

אמנם עם תואר "צדיק" אין בעיה שהרי הכתוב מעיד "ועמך כולם
צדיקים" אבל לכתוב תואר "קדוש" מהסס ליבו.

עוד הוא יושב ומתלבט ולחדר נכנס בנו רבי אברהם שלום
מסטרפקוב זצ"ל הוא ראה את אביו כשגיליון ריק לפניו,
הקולמוס בידו והוא תוהה ונבוך.

שאלו הבן לפשר הענין והוא סיפר לו על ההתלבטות.

נענה הבן ואמר: יש לי עצה מגמרא! הרי הגמרא אומרת על שומנו
של גיד הנשא ש"ישראל קדושים הם ונהגו בו איסור", א"כ אותו
רב לבטח אינו אוכל שומנו של גיד הנשא והגמרא מעידה בו שהוא

קדוש!"

נהרו פניו של הרבי, והוא הכתיר
בלב שלם את אותו רב בתואר
"קדוש". (באהלי צדיקים)

**"ויאמר ה' לה שני גיים
בבטן" (כה, כג)**

אמצע הלימוד הוא פחות חשוב משעת השינה?!"
מטעם זה גם לא הסכים שיקראו לאברכים לטלפון אלא רק
במקרים דחופים מאד, וגם לא הסכים שיבואו אורחים ותורמים
לבית המדרש ויפריעו ללומדים באמצע הסדר.

פעם הגיע אדם מבחוץ לחפש את אחד מחשובי האברכים,
כשראהו רבינו, שאל אותו מה הוא מחפש וענה שמחפש את
פלוני, אמר לו: "בבקשה ממך, אל תיגש אליו הוא שקוע עכשיו
בלימוד ואל תפריע לו".

הגיב הלה: "טוב, אחכה לו עד שיגמר הסדר".

ענה לו רבינו: "תחכה, אבל לא בקרבת מקום לבית המדרש, כדי
שלא יראה אותך ויפריע".

והיה מרגלא בפומיה: "פעמים רבות באים לשאול על כף או מזלג
אם נטרפו או לא, ואני חושב לעצמי, הרי זו שאלה קטנה וניתן
בכמה פרוטות לקנות כף חדשה, ודאי שיש בזה 'בל תשחית'
ואסור לזרוק סתם, אך הייתי אפילו אני נותן להם את הכסף
לקנות חדשה... אבל בשאלות שנוגעות לניצול הזמן שאין לו שום
תמורה ותחליף, ובו תלויים כל חיי הרוחניות, בזה לא מרבים
לשאול ופוסקים לבד..."

בשמחת בר מצוה שנכח הגיע קרוב משפחה וענד לחתן שעון יד
כמתנה. אמר רבינו לחתן: "בטח אתה מבין למה הוא קנה לך שעון
יד דווקא, כי יש בו תכונה נפלאה... שכאשר רוצים לדעת מה
השעה, אין צורך להרים את העיניים מחוץ לגמרא לראות מה
השעה, אלא מביטים ביד ונשארים בתוך הדף".

פעם לאחר שמחת ברית מילה בה הוזמן להיות סנדק נתבקש על
ידי בעל השמחה להשתתף גם בסעודת הברית. רבינו השיב
בטבעיות שאין בידו אפשרות לקיים משאלה זו, כיון שיש לו ברית
נוספת, לכן הוא נאלץ לעזוב את המקום באופן מיידי.

בעל השמחה, שהיה אחד ממקורביו, וידע בוודאות שלא הוזמן
באותו יום לברית נוספת, שאלו לאיזו ברית כוונתו חיך רבינו
ואמר: "הוזמנתי לקיים את הברית עליה נשבענו כולנו, כל עם
ישראל, ואשר עליה נאמר (דברים כט, א) 'לעברך בברית ה'
אלוקיך ובאלתו', שהיא הברית לקיום התורה וללימודה...".
(מתוך 'מגדלתו ומרוממתו')

"ויגדל האיש וילך הלון וגדול עד כי גדל מאוד"

(כו, יג)

בכל הפרשה נקרא יצחק בשמו, וכאן "האיש", לפי שמשנעשה
יצחק "איש", היינו בן שלוש-עשרה, מייד "ויגדל" - היה בגדלות,
וגם אז לא עמד במדרגה אחת, אלא "וילך הלון וגדול" - הלך
תמיד הליכה אחרי הליכה, "עד כי גדל מאוד", עד שהגיע לגדלות
גמורה.

"לא ידעתי יום מותי" (כז, ב)

הרב הקדוש רבי יצחק מנשכ"ז זי"ע נישא לנכדתו של הרב הקדוש
רבי לוי יצחק מבארדיטשוב זי"ע.

קודם השידוך הבטיח הסבא הרבי מבארדיטשוב שיהיו הזוג
אוכלים וסמוכים על שולחנו ארבע שנות מזונות.

בקשו ממנו שיסמיכם זמן ארוך
יותר, טען הרבי שבשום אפן
אינו יכול להבטיח מזונות לזוג
יותר מארבע שנים.

דבריו היו פלא ולא ירדו לסוף
דבריו.

לעי"נ האשה החשובה
מרת מרים יוכבד ב"ר צבי
ליבוביץ ע"ה - כ"א מר חשון תשפ"א

ליקוטים וסיפורים נפלאים - תולדות

שביקשה ממנו רחמים. עניה וחסרת-כל נותרה. בעלה, שהיה בעל ממון, הותיר את נכסיו המרובים, אלא שבדין תורה שהיה לה עם היורשים - לא נותר לה מאומה.

מצבה עגום וכואב, והדמעה הפכה ללחם חוקה.

"היכן נערך דין תורה זה?" התעניין הצדיק.

"בבית דין הגדול של למברג (לבוב), אצל רבי יוסף שאלו נתנזון זצ"ל" (בעל ה"שואל ומשיב").

ביקש הצדיק מרימינוב את פסק הדין, התבונן הרב בפסק הדין פעם, פעמיים ושלוש והתפלא מאוד. אמר לאלמנה שתיסע בחזרה ללמברג ושתבקש מהרב ומבית דינו, שייענינו שוב בפסק הדין. ואף הוסיף נחרצות שתאמר להם בשמו, שהם טעו בדין.

אותה אלמנה מיהרה לנסוע לביה"ד. כשהגיעה ואמרה דבריה, סירבו לדון בזה.

האם נשמע כדבר הזה שיחלקו על הפסק ללא כל טיעון הגיוני? ומה להם לאדמו"רים ולפסקי דין?

אלא שאותה אלמנה חזקה עליה מצוות הצדיק, ולא מיהרה לוותר. בכתה וביקשה. ולא זזה משם, עד אשר החליט הרב לכנס שוב את בית דינו באותו ענין.

מיד הזמינו שוב את היורשים והעדים ושוב חזרו אלו על טענותיהם והיא על טענותיה, וכשעיין בפסק - הגיע למסקנה שבאמת טעו בתחילה. וכתבו פסק דין חדש, שהיה לטובת האלמנה. נסעה זו לדרכה, שמחה וטובת לב, לפחות יהא לה כדי מחייתה. אלא שהרב מלמברג לא יכל למצוא מנוח לנפשו. איך ארע שטעה?! ואיך זה שידע הרבי מרימינוב את גודל טעותו?! לא נחה דעתו ועשה מאמצים מרובים לפגוש את הצדיק. הקב"ה סייע בידו וזכה ונפגשו שניהם.

הודה הרב מלמברג לרבי צבי הירש זצ"ל על שהציל אותו מטעות בדין תורה, ואח"כ שאל: איך זה ידעתם לשלוח ולומר בבטחה כי טעינו בדין? הרי לא ראיתם את בעלי הדין ולא שמעתם את העדים?

א"ל הצדיק: דוד המלך אמר: "ומתוקים מדבש ונופת צופים" (תהלים יט, יא), כשלומדים אנו את התורה, מרגישים אנו בפנינו מתיקות התורה. ובה הפסק שקראתיו - לא טעמתי בו שום טעם מתיקות, לכן ידעתי כי לא תורת אמת הוא, ובוודאי נפלה טעות. מתיקות התורה שייכת למדרגה בדבקות בה, תחושה של 'ואני קרבת אלוקים לי טוב'. הצדיק מרימינוב לא רואה את המאור שבתורה בתוך פסק הדין, לא חש טעמה המתוק של תורת אמת, ולפיכך מכריז 'טעות'!

עבודת ה' היא כשור לעול וכחמור למשא - מבחינת תיאור היגיעה בעבודת ה'. אבל לא מבחינת הטעם. טועמיה - חיים זכו! ב'טעם' - צריכים לחוש טעמה הטוב של התורה הקדושה, כי בדרך ה' לא הולכים עצבים, קודרים, נרדפים ומאוימים. הולכים בה באור החיים, בפנים מאירות באור העליון, בשמחה ובטוב לבב. כדברי ה"אור החיים" כי יששכר קיבל על עצמו לעבוד את ה' 'בנועם עול תורה ומצוות'. כי התכלית והשלמות היא להרגיש מתיקות בעבודת ה'. עיקר העבודה היא עבודת ה' יתברך, אבל מתי יודע האדם שהעבודה שלו היא נכונה? כשהעבודה היא אצלו שעשועים. (פרי חכם)

"הוה גביר לאחין"
(כז, כט)

בספר לב ישראל
מהרה"ח ר' ישראל

רש"י: אלו אנטונינוס ורבי, שלא פסקו מעל שולחנם לא צנן ולא חזרת לא בימות החמה ולא בימות הגשמים".

איזו מעלה יש בכך, שיש צנן וחזרת כל השנה?

ניתן ליחס לצנן ולחזרת משמעות שונה: צנן - הכונה לחריפות, יש ללמוד את התורה בחריפות. חזרת - לאחר שלומדים, יש לחזור על הלימוד.

אולם ליצר הרע יש תירוצים רבים: בימות החמה הוא טוען שקשה ללמוד בגלל החום, ובימות הגשמים הוא אומר שאי אפשר ללמוד מפאת הקור.

רש"י מציין את מעלותיהם של אנטונינוס ורבי, אשר לא פסק מעל שולחנם, לא צנן - חריפות, ולא חזרת - חזרה על לימוד התורה, וזאת אפילו בימות החמה ובימות הגשמים.

(דרשות מהר"ם שי"ק)

"מי אפוא הוא הצד ציד... גם ברוך יהיה" (כז, לג)

כיון שיצחק התכוון לברך את עשו וכעת הוברר לו שטעות בידו ובירך את יעקב, מדוע הוא ממשיך לסיים את הפסוק באישור לברכות שניתנו בשוגג "גם ברוך יהיה".

מבאר בספר 'גנזי ישראל' (טשורטקוב) על פי מה שמבואר במדרש שבמכירת הבכורה חילקו יעקב ועשו ביניהם את העולם הזה והעולם הבא.

וכך לשון המדרש (תנ"א ז' ט): "ויואמר יעקב מכרה כיום את בכורתך לי, כשם שהיינו אומרים בבטן. באותה שעה נטל עשו בחלקו העולם הזה ויעקב נטל בחלקו העולם הבא".

לאחר מכירת הבכורה, נאמר "ויבז עשו את הבכורה". במעשה זה של ביזוי הבכורה - איבד עשו את חלקו לעולם הבא. אם אין לעשו חלק לעולם הבא, הרי שאין לו מה לתת ליעקב עבור קניית חלקו של יעקב בעולם הזה - משכר, בטל המכר והבכורה אבדה.

כאשר נוכח יצחק לדעת שהמכר בטל, אישר את הברכות שקיבל יעקב בדין, באומרו "גם ברוך יהיה". (במחשבה תחילה)

"גם ברוך יהיה" (כז, לג)

באחת השבתות נדחק אחד החסידים יותר מדי על ידי הציבור בשולחנו הטהור של כ"ק מרן מהר"ש מבעלזא זי"ע, ועל ידי הדחק נפל כלי זכוכית ונשבר.

משנשמע קול השבירה באוזני מרן מהר"ש נענה "ברכתי תעלה לראש משביר". לאחר שהות קלה המשיך מרן וסיים "ולמחר ישלם".

הנוכחים לא ירדו לחוות דעתו, וביקשו מתלמידו של מרן, הרה"ק רבי שלום מקאמינקא, שיפרש להם את דברי קדשו.

נענה הרה"ק מקאמינקא שכאשר נשמע קול השבירה, התבטא מרן מהר"ש בצחות "ברכתי תעלה לראש משביר", שמי ששבר את הכלי לא ינזק מקפידיא ואף יבורך. אלא שקיימא לן בהלכות שבת שרק מי ששבר בגדר מקלקל הרי הוא פטור מדין שבת.

אך כאשר השובר 'הרוויח' ברכה מאותה שבירה הרי שכעת אינו בגדר מקלקל. לכן הוסיף מרן מהר"ש "ולמחר ישלם", שכאשר ישלם למחר על הכלי, הרי שלא הרוויח מאומה בשבירה ושוב פטור הוא מדין שבת. (במחשבה תחילה)

"ועשה מטעמים אהבתי" (כז, ד)

לרבי צבי הירש מרימינוב זי"ע, הגיעה אלמנה

לעי"נ האשה החשובה מרת
צפורה פייגא ע"ה ב"ר משה אליעזר
שיחי' יודלביץ - ג' שבט תשפ"א

ליקוטים וסיפורים נפלאים - תולדות

במנוחה נכונה. מה שייך יותר טוב מזה? אבל איזו תועלת היתה צומחת מזה לאחרים?! בזה שבחר בעשירות, יכול היה לגרום הנאה להרבה יהודים, לעזור לאלמנות וליתומים, לסייע בהכנסת כלה, ועוד הרבה הרבה צדקות וחסד, ו... הפטיר ר' יוסף, מה יותר טוב "עמי במחיצתי" או לעזור לעשרות ומאות אנשים בצדקה וחסד!"

"בתשובה זו", אמר אבא, "הבנתי את עומק מחשבתו ומהלך חייו של מחותני רבי יוסף קנובליך זצ"ל".

"כי עקרה הוא" (כה, כא)

סיפורי פעמים רבות את הסיפור על אותו זוג שלא היו להם ילדים במשך עשרים שנה. הם התגוררו בחו"ל, והחליטו לעלות לארץ ישראל, שכפי שמוצא ברש"י, הישיבה בה היא סגולה לבנים. דא עקא, לאחר שלוש שנים נוספות של ישיבה בארץ – לא חל שום שינוי במצבם.

ידיד מחו"ל, שפגש בהם והתעניין בשלומם, ושמע מפייהם כי הם עדין מצפים, מתפללים ומקווים לישועה, אמר להם: "די לכם להצטער! אם במשך עשרים ושלוש שנים לא נפקדתם – כבר לא יהיו לכם ילדים... יש הרבה זוגות בלי ילדים שממשיכים לחיות... יש עוד מצוות בתורה שאפשר לקיים". וכאן המקום להדגיש שהאיש לא התכוון, חלילה, לרעה. הוא פשוט ראה את פניהם הנפולות ואת עיניהם הכבויות, וביקש לנחם ולעודד אותם, ולנסות בהם כוחות מחודשים להמשך החיים.

כשחזר הידיד לחו"ל וסיפר בביתו על כל השיחה, גערו בו: "מדוע היית צריך להתערב בעניינים של אחרים?"

"אם הייתם רואים את פניהם המסכנות, גם הייתם אומרים להם את אותם הדברים", הצטדק הבעל.

"ומנין לך שלא יהיו להם ילדים?" שאלו.

לא יהיו להם! נקודה. אם במשך עשרים ושלוש שנים לא נולדו להם ילדים – כבר לא יהיו להם לעולם!"

"ואם כן?..."

אם יהיו להם ילדים – אני סוגר את העסק שלי בחו"ל, עולה לארץ ישראל, והופך להיות אברך כולל, טוב לך? – "טוב לך!"

אחרי שנתיים נוספות של המתנה ותפילה, נולדו להם, בסיעתא דשמיא, תאומים: בן ובת.

"ותהום כל העיר". איזו שמחה... רק אדם אחד נכנס ללחץ...

הוא עלה על המטוס הראשון לארץ ישראל. מנמל התעופה נסע במונית ספיישל לרבי חיים קנייבסקי שליט"א, ובפיו שאלה:

"כבוד הרב! כך וכך הוה מעשה, וכך וכך אמרתי, מה עלי לעשות?"

"מה השאלה? תקיים את מוצא פיך!"

"כבוד הרב! האם אפשר לעשות התרת נדרים?"

"לא! הנדר שנדרת הוא בגדר 'נדרי מצוה' שאין להתירם!"

"האם אפשר לעשות שליח, שילמד במקומי בכולל, ואני אתמוך בו בכל צרכיו, מכך רגל ועד ראש?"

"זה דווקא רעיון טוב לעשות שליח, אבל נעשה אותו בכיוון ההפוך: אתה תלמד בכולל, ואותו תשלח לנהל את עסקיך..."

ואז המשיך: "מי יודע אם לא כל מה שנולדו להם ילדים, זה בזכות שנדרת ללמוד בכולל!"

רבותי! מויראדיג! היהודי הזה עוד לא התחיל ללמוד. הוא בסך הכל קיבל על עצמו להתחיל, וכבר בזכות התורה נפקדה העקרה! הוא אשר אמרנו: לימוד התורה הוא ה"חמצץ"! הוא הנותן חיות לכל העולם! הוא הפוקד עקרות, והוא המרפא ממחלות! אין

חשוב ממנו!

(הרה"ג ר' שלמה לוינשטיין)

גרוסמן מסופר על הרה"ח רבי נחמן יוסף וילהלם זצ"ל שסיפר, שקודם עלתו לארץ ישראל, נסע להרבה מצדיקי הדור לקבל מהם ברכת 'צאתכם לשלום'.

במהלך נסיעותיו, הגיע לחצר הקודש של הרבי מקרלין, האדמו"ר רבי ישראל מסטאלין זי"ע, המכונה בפי חסידי קרלין - "הפרנקפורטר", על שם מקום מנוחתו.

כשהגיע רבי נחמן לבית הרבי, מצא את דלת חדרו פתוחה לרווחה, הציץ פנימה וראה את הרבי יושב בראש השולחן, וסמוך אליו יושב אדם זקן.

הזקן סיפר לרבי עובדות ומעשים מצדיקים שזכה להכירם, הוא דיבר בקול וניתן היה לשמוע את כל מהלך שיחתו.

"בדידי הוה עובדא", סיפר הזקן: "מעשה אירע אצל זקנו של הרבי, האדמו"ר בעל ה'בית אהרן' זי"ע.

שנה אחת הקדים החורף לבוא, ומראש השנה החלו לרדת גשמים עזים, רוחות סוערות השתוללו בחוצות, וכפור עז שרר.

תוך ימים ספורים התכסתה העיר קרלין והסביבה במעטה לבן.

שלג כבד הצטבר על גגות הבתים והפך עד מהרה לקרח.

חג הסוכות עמד בשער, ובאיזור לא ניכרה שום תכונה לקראת החג. גם אותם בתים שהיו להם סוכות מוכנות, ומעל הסכך היה צריך רק להזיז את ה"שלאק" – לא ניתן היה להזיזם.

בליבי גמלה ההחלטה, סיפר הזקן, לעשות כל שביכולתי כדי שה'בית אהרן' יוכל לקיים את מצות הסוכה.

נעמדתי על הגג בקור העז, וחרפתי את נפשי. עמלתי ויגעתי במשך שעות וימים לשבור את ערימות הקרח שהצטברו. גירדתי עוד קצת שלג ועוד קצת, עד שלאחר עמל ויגיעה עלה בידי לנקות את כל הגג. הזזתי את ה"שלאק", וכיסיתי את הסוכה בסכך כשר.

בדיוק באותו היום ערב סוכות היה, השמים התבהרו והשמש יצאה להאיר. כשהסוכה היתה מוכנה ומקושטת – נכנסתי לבשר

לרבי את הבשורה הטובה שהסוכה מוכנה.

האדמו"ר הבית אהרן קם מכסאו, יצא לחצר, וכשראה את הסוכה מוכנה – קרנו פניו הטהורות מאושר ושמחה. הוא פנה אלי ואמר:

'יש בידך לבחור לזכות להיות "עמי במחיצתי בגן עדן", או לזכות בעשירות מופלגת לך ולזרעך, ולעולם לא יחסר לך ממון, גם כשתהיה בדרכים, תכניס את היד לכיס ותמצא כסף'. על אתר

עניתי שאני בוחר בעשירות!" סיים הזקן ואמר: "מה אומר ומה אדבר, ברכתו של הצדיק התקיימה במלואה. מעולם לא היה חסר לי כסף, שפע רב הושפע לי ולבני!"

ממשיך הרב גרוסמן ומספר, אבא זצ"ל, כשהיה מספר את הסיפור, היה מסיים ואומר: "הרבה שנים לא הסכמתי ולא ירדתי לסוף דעתו של אותו זקן וחסיד. היתה לו האפשרות לבחור בדבר הגדול ביותר, לשהות במחיצת הרה"ק הבית אהרן, מי יוכל לתאר את גודל התענוג והאושר לשהות בהיכלו של הרבי?! איככה העדיף, את העשירות, תענוג חולף ועובר, על תענוג רוחני לנצח נצחים?" לבחור בין שתי הברירות, הייתי בוחר בעשירות.

לאחר שנים, סיפר את המעשה למחותנו הרה"ח רבי יוסף קנובליך זצ"ל, מחשובי חסידי בעלזא וממקורבי הרה"ק רבי אהרן מבעלזא זי"ע. להפתעתו, הגיב רבי יוסף ואמר: "הצדק עמו וטוב עשה שבחר בעשירות. גם אני, אמר רבי יוסף, אם היו נותנים לי

לבחור בין שתי הברירות, הייתי בוחר בעשירות".

אבא הרים את גבות עיניו בהבעת פליאה...

אולם ר' יוסף קרא את מחשבותיו ואמר: "אם היה בוחר להיות

"עמי במחיצתי" הרי את נפשו

הציל, ולעצמו היה "מסודר"